

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE
DACIA

N.º 4

FAUST BRADESCU

LEGILE FUNDAMENTALE
ALE
CUIBULUI

EDITURA CARPAȚII
MADRID
13 Ianuarie 1975

MOTTO

*Atâta timp cât va exista în lume
un singur legionar conștient de
misiunea lui, Mișcarea Legionară
va fi vie, activă și de neînvins.*

PRELIMINARI

În societatea secolului 20, accentul oricărei organizații politice, ce vrea să învingă „imediat”, cade pe număr, forță și răsvrătire. Există de altfel o logică a acestor termeni, deoarece prin *număr* se realizează *forța*, iar prin *forță* se poate întrevede *răsvrătirea* capabilă să răstoarne un regim politic și să impună un altul. De aceea, toate formațiile așa zise revoluționare nu urmăresc decât stabilirea unui proces ireversibil de dominare și înregistrare a maselor într-o unitate de

voință și acțiune.

Individul în sine nu are vreo înlemnătate particulară, deși aceste formații revoluționare în proclamă „stăpân” al societății, al economiei, al politicii, etc. E însă o simplă recunoaștere de circumstanță, prin intermediul unei noțiuni colective: poporul sau masa. Totuși, omul se simte măgulit, iar formația politică ce-l îmbrățește nu mai are nicio responsabilitate precisă față de individul pe care-l înșeală. El poate trata cum vrea, deoarece se poate oricând ascunde în spatele noțiunii de popor și masă care decide, aprobă sau interzice. Individul, luat singur sau în grup restrâns, nu mai poate spune nimica. Oare nu face și el parte din această masă sau din acest popor care a DECIS? În astfel de condiții, cea mai neînsemnată abatere ar deveni trădare.

Intru atingerea scopului urmărit (răsturnarea unui regim și apărarea puterii) formațiunile revoluționare de stângă caută să desvolte în om forțele vitale elementare. Atât le interesează. Se face apel la *instinctul de conservare* pe care-l flutură ca o sperietoare, la *ura* contra tot ce nu-i masă proletară, la *forța brută* a acestor mase, pentru a impune cu orice preț. Iar omul, din moment ce-i înglobat într-o astfel de formație, nu-și mai dă seama de despersonalizarea ce se produce în el, nici de calea fără înălțare ce i se impune.

Prins în ritmul sloganelor de revendicări materiale și egalitare, împins spre o ură neîmpăcată împotriva a tot ce nu-i "*categoria*" sau "*masa*" lui partidară, individul devine apt pentru a-și cere "*drepturile*" prin întrebuintarea forței. Adică, devine sensibil la orice chemare sau îndemn ce-i sgândărește instinctele și-i laudă puterea. Afișul, broșura, ziarul de partid, și în special "*celula politică*", devin centrele lui de informație, educație și acțiune. Nimic de zis. Toate organismele politice întrebuintează aceste mijloace sub o formă mai mult sau mai puțin vizibilă. Răul nu consistă în existența lor, ci în ceea ce pot exprima sau susține aceste mijloace; mai ales, în fondul de norme de comportament ce le stau la temelie.

Dacă putem spune că *societatea este ceea ce este omul*, apoi, *omul, la rândul său, este ceea ce-l formează educația primită*. Să nu ne facem nicio iluzie! Societatea viitoare va fi bună sau rea, fericită sau nefericită, *după cum va fi construită mentalitatea omului*. Or, ceea ce constatăm în jurul nostru, din punct de vedere al acestei mentalități, nu ne permite să sperăm nici bună stare materială, nici înțelegere între oameni, nici armonie spirituală. Mai de grabă, neînțelegere, mizerie și decădere morală.

Epoca noastră, în loc să prepare calea spre o modificare profundă a defectelor omenești, ajută din contră la întărirea și înmulțirea lor. Sub pretextul "*luptei de clasă*" se propagă ura cea mai înverșunată. Sub semnul "*libertății*" se pregătește răsvratirea permanentă și anarhia. Sub auspiciile *materialismului și ateismului* se scoate ființa umană din făgașul evoluției sale naturale. Orice s'ar spune, frământarea brutală, neliniștea și imoralitatea la care s'a ajuns, nu sunt rezultatele unei evoluții. Sunt tristele consecințe ale unei condiționări psiho-politice, care n'a urmărit decât să accentueze tendințe deformate și să multiplice izvoare de neînțelegere.

Individul, mânat vertiginos pe drumul promisiunilor extreme și lipsit de sprijinul virtuților etico-morale care să-l strunească, a devenit o victimă ce se prăbușește pe zi ce trece sub presiunea impulsurilor destrăbătătoare. Călăuzit din umbră de cei ce urmăresc, NU ridicarea lui morală și

crearea unei societăți de înțelegere reciprocă și respect, CI descompunerea lui sufletească pentru a fi mai ușor manevrat, omul își joacă viitorul pe muchea de cuțit a propriei inconștiențe.

În haosul socio-politic ce-l înconjoară, insul devine pradă ideologilor nefaste, a sistemelor bazate pe materialism și indiferență spirituală. Existența-i se determină între "*puținul*" ce-l are și "*multul*" pe care-l dorește sau crede că-l merită. Nemulțumirea și invidia îl copleșesc. Orbit de interese, egoism și dor de răsbunare, calcă în picioare tot ce-i mai nobil și curat în el: conștiință, demnitate, onoare, morală, eroism.

O societate sau o organizație politică ce nu respectă aceste atribute, sunt decadente, iar formele lor de exprimare, de-adreptul anti-umane. În realitate, numai societățile în care atributele nobile ale omului au fost respectate, încurajate, înscăunate, au realizat armonia socială și înălțarea individului.

În epoca pe care o trăim, omul se pierde și se pervertește deoarece *aceste virtuți îi sunt negate*. Luate în derădere, eliminate din procesul de educație al individului, pe motiv că-i împiedecă "*creativitatea*" și "*elanul revoluționar*", nu sunt amintite decât sub o formă batjocoritoare. Or, dacă OMUL, celula-bază de gândire și de creație a societății, elimină din constituția lui intimă singurele elemente ce-l înobilează și-l califică, SOCIETATEA, ce-ar putea lua naștere prin intermediul acestui om, nu va fi decât imaginea goală de virtuți a acestuia. N'ar putea răsfrânge nici libertate, nici justiție, nici armonie.

Mișcarea Legionară pornește dela criteriul contrariu: OMUL SFINTESTE LOCUL. În trăirea lui intimă, în capacitatea lui de înțelegere, în adoptarea unei noi viziuni a lumii, bazată pe întăietatea virtuților cardinale, stă întreaga problematică a societății viitoare. Libertatea, justiția socială, respectul omului, etc. nu se realizează prin răsturnarea oarbă a unei stări de fapt. O revoluție, oricât de radicală ar fi ea, nu transformă mentalitatea curentă. Distrugerea unei injustiții, nu elimină spiritul de injustiție. Iar, o redistribuire violentă a bunurilor nu frânge tendința spre egoism și acaparare de bunuri.

Pentruca societatea să se poată bucura de o nouă orânduială, binefăcătoare pentru cât mai mulți, e nevoie ca o modificare morală temeinică să aibă loc în sufletul și mintea omului. Or, această modificare nu se poate realiza decât printr-o educație permanentă, susținută. Deaceia, Mișcarea Legionară a înscris în doctrina ei, *transformarea omului într'un om nou*, prin revenirea conștiinței și voinței a acestuia la virtuțile și atributele ce-i sunt negate în organizațiile marxiste. Un om pătruns de importanța uma-

nă și socială a acestor atribute — fie el capitalist, patron, lucrător sau țăran — nu mai poate avea mentalitatea obișnuită a clasei din care face parte. O înțelegere și un respect reciproc iau naștere, ducând societatea spre liniște și armonie. Abuzurile devin anomalii, disprețuite și respinse de toată lumea.

Cele 6 legi fundamentale ale cuibului, de care e vorba în lucrarea de față, constituesc elementele de temelie ale acestui proces de reconstruire spirituală a insului. Puse ca bază la organizarea și trăirea cuibului, ele modifică pe indelete structura intimă a omului, ducându-l spre o viziune cu totul nouă a vieții în societate și a raporturilor dintre indivizi.

LEGILE CUIBULUI

Cuibul nu este un organism politic oarecare, supus unui statut civil care să reglementeze constituirea lui materială și ierarhia membrilor. Cuibul n'are niciun statut; nu are nevoie de așa ceva. Misiunea sa fiind cu totul diferită, el se supune unor norme de alt gen, norme ce-l pun la adăpost de neînțelegerile care domnesc în alte părți și reduc la minimum aventurile politice inerente naturii umane.

Bine'nțeles, cuibul face politică după directivele și preceptele Mișcării, dar *misiunea sa specifică nu-i politica*, cum fi cazul în alte grupări. Misiunea sa principală e să transforme spiritul printr'o educație specifică, aplicată progresiv tuturor membrilor aderenți. Astfel, interesul cuibului se concentrează asupra lucrurilor spirituale și educative, rezervându-și acțiunea politică pentru momentul convenit.

Cuibul nu este condus de paragrafele vreunui text, care ar face din el o simplă filială numerică, mai mult sau mai puțin importantă, dar fără nicio personalitate proprie. El este înainte de toate, o *entitate spirituală*. În acest sens, e supus anumitor reguli particulare, extrem de rigide, numite "LEGI" și care sunt în număr de "șase".

Aceste legi pot fi descoperite, enunțate separat, în alte doctrine, dar niciodată împreună și nici exprimate cu sensul profund ce le acordă Mișcarea. Căci, toată importanța lor consistă în rolul ce le este rezervat; un rol educativ, moral, transcendental, fără care n'ar fi vorba decât de o înșiruire de formule elegante, extrem de frumoase, dar inutile. Sensul lor, căruia niciun legionar nu se poate sustrage,

este tocmai caracterul obligatoriu al aplicării lor permanente în activitățile cuibului, în raporturile acestuia cu exteriorul și în viața legionarilor pe scurt.

Acest caracter obligatoriu recade atât asupra membrilor cât și asupra șefului de cuib. Acesta conduce unitatea de bază cum crede el, dar conform anumitor legi specifice de acțiune și direcție: legile educative ale cuibului. Astfel, atitudinea arbitrară nu se poate manifesta decât în mod accidental și n'ar putea niciodată să se stabilească definitiv. Pentru șeful de cuib, *acțiunea și educația* se îmbină fără încetare, legile educative ale cuibului având însă totdeauna prioritate asupra celor ale acțiunii. Adică, nicio acțiune, nicio atitudine a șefului de cuib nu se poate impune dacă se găsesc în contradicție cu legile cuibului. Această armonizare este o garanție în plus contra erorilor umane, totdeauna posibile.

Cele șase legi ale cuibului formează baza morală a existenței sale. Fiecare membru și fiecare legionar trebuie să fie pătruns până la saturație de valoarea lor. Omul, înainte de a gândi posibilitatea unei evoluții spirituale, trebuie să asimileze textul și spiritul acestor legi; și mai ales, să le pună în aplicare. Individul care n'a pus niciodată piciorul într'un cuib, cel care — din principiu — urmează regulile egoismului și ale interesului personal, sau cel care, prins în formațiile de extremă stângă urăște tot ce i-ar putea reaminti vreo formă de "*reacțiune*", se vor declara dela început contra acestui gen de activitate. Pentru ei, nu există nimic mai rău pe lume decât principiile morale și etice ridicare la rang de linie de conduită.

Mișcarea Legionară înscriindu-se tocmai pe această linie de conduită, punând la baza cuibului legi capabile să modifice traiectoria individuală a membrilor săi, se expunea conștient soartei ce-o urmărește mereu, din clipa întemeierii. Lupta fără milă ce continuă pe toate latitudinile contra Legiunei, își are isvorul în aceste șase legi concise, care, în expunerea lor literară, pot părea fragile, dar care, în realitate, au forța irezistibilă a credinței care răstoarnă munții. Dușmanii Legiunei își dau prea bine seama că, fără această bază, celelalte principii ar deveni iluzorii și inofensive. Omul se pleacă cu ușurință când nimic superior și măreț nu-i umple sufletul și spiritul.

A trebuit să apară această doctrină legionară, ce leagă omul de niște principii care îl înalță și-i dau conștiința acesteia înălțări, pentruca *domnia absolută a materiei să fie sdruncinată*. Aceste principii nu sunt o descoperire a lui Corneliu Codreanu. Ele există de totdeauna și Biserica le consideră eficace și necesare. Dar, marele merit al Căpitanului este de a le fi transformat în norme absolute și de a le fi pus în inima problemei umane. Dealtfel, Capitanul

le-a afirmat în fraza celebră: "*O lume nouă, cu oameni cu păcate vechi, nu se poate concepe*".

Pentruca această lume nouă să poată exista într'o zi, trebuia să se procedeze, înainte de toate, la *purificarea indivizilor*, la înlocuirea progresivă a vechilor obiceiuri, deci, la o retopire spirituală a celor ce erau mai apropiați și mai capabili de a se supune unui astfel de efort: membrii cuibului.

Cele șase legi fundamentale au în permanență ca rol să întreprindă această purificare și să deschidă calea transformării interioare. Însă, câte dificultăți în perspectivă! Câte eforturi, câte prăbusiri, reîntoarceri, recăderi, până ce individul angajat în această *cale nouă* să ajungă să simtă aceste legi în el, ca o a doua natură!...

Iată deci, cele șase legi fundamentale ale cuibului:

1. LEGEA DISCIPLINEI.

“Fii disciplinat, legionar, căci numai așa vei învinge. Urmează-ți șeful și la bine și la greu.”

Enunțarea acestei prime legi se referă la evoluția dezordonată a mentalității moderne, împinsă către o libertate exagerată, care duce la dizolvarea moravurilor și la anarhie. Nimei nu mai consideră *ascultarea* ca un izvor de educație și progres. Fiecare se crede stăpân pe sine, vrea să impună libertatea sa celorlalți fără a mai gândi că această atitudine poate dăuna tuturor.

Starea permanentă de indisciplină a indivizilor este aceea care convine mai mult forțelor negative ale lumii, deoarece astfel, vor putea domina atât masele cât și individul izolat. Ea lasă poarta deschisă tuturor plăgilor sociale și ușurează înmulțirea slăbiciunilor omenești. Un om nedisciplinat nu-i un *“om tare”*, ci un *“om slab”*, incapabil de a-și impune o atitudine ce depășește egoismul propriu. Și'n slăbiciunea lui, nu poate comite decât greșeli, începând cu aceea de a se lăuda cu indisciplina ce-a adoptat.

Totuși, dacă indisciplina personală, manifestată izolat, dăunează individul și-l face să apară sub un unghi ridicol, indisciplina colectivă poate deveni un pericol public. Și aceasta cu atât mai mult când e vorba de o organizație ca Mișcarea Legionară, care dorește să realizeze o schimbare

mărează în timp. Disciplina, în acest caz, devine o condiție *sine qua non*, atât pe plan politic și social, cât și în cadrul transformării intime a fiecărui legionar.

Aceasta virtute trebuie să fie cu atât mai precisă, chiar rigidă cu cât finalitatea mișcării se proiectează mai departe în viitor. Oamenii pot cu greu să reziste la *trecerea timpului*, dacă nu se supun ei înșiși unei discipline interioare, care să le garanteze răbdarea și încrederea. Mișcarea Legionară fiind amenințată într-una de forțe uriașe și fără scrupule, o disciplină de fier se impune între șefi și unitățile respective, pentru a se împiedeca desbinarea grupurilor și prăbușirea întregii construcții.

Această construcție legionară are un așezământ piramidal și ierarhic, a cărui coeziune se menține prin disciplina constantă și conștientă a legionarilor. De-altfel, atitudinea legionară disciplinată, nu-i rezultatul unei efemere obligații de partid, al unei temeri de pedepsire sau al unei speranțe materiale. *Ea rezultă direct din convingerea personală* că fiecare membru trebuie să-și îndeplinească datoria, *din convingerea intimă* că totul poate fi dominat, schimbat, dacă fiecare ajunge să-și impună o anumită rețineră, o anumită supunere, într-un cuvânt, o disciplină.

Natural, disciplina legionară întrevăde înainte de toate raportul între forțele care constituie Legiunea și necesitatea de a stabili o legătură indestructibilă între șefi și subordonații lor. Această obligație este amintită și explicată dela primul contact al individului cu Mișcarea, pentru a i se marca importanța. Dar disciplina pe care o învață omul în cuib nu-i valabilă numai în raport cu Legiunea. Ea privește deasemenea existența și comportarea omului în afara organizației. Deoarece, este imposibil să existe două discipline conform situației ce se prezintă. Individul disciplinat sub influența legionară rămâne disciplinat și în relațiile sale sociale sau de altă natură.

În acest adevăr rezidă măreția efortului legionar pentru modificarea mentalității curente. În cadrul unei educații care dă impresia individului că nu privește decât raporturile sale cu Legiunea pe care o stimează, îi sunt infiltrate reguli de conduită pe care le va aplica în mod automat în viața sa de toate zilele. Și aceasta, nu numai în ceea ce privește disciplina, dar pentru toate legile cuibului și toate normele morale și etice pe care Legiunea le apară.

În Mișcarea Legionară nimic nu este impus; totul trebuie să fie acceptat, chiar și disciplina. Este una din marile diferențe ce există între Legiune și alte formații ce au ca scop transformarea sau răscolirea maselor. Nimeni nu se supune, în Mișcare, anumitor precepte sau ordine, numai pentru că organizația o cere. Legionarul se supune pentru că, pe de o parte, e conștient de gestul pe care-l face și de

atitudinea ce adoptă; iar pe de alta, pentru că există totdeauna, și pentru orice situație, posibilitatea de a nu accepta. *Neexistând constrângerea exterioară, atitudinea disciplinată devine voluntară.* Deaceia, disciplina legionară poate părea foarte dură în ochii unei terțe persoane, nu prin ceea ce șefii pot impune subordonaților lor, ci prin ceea ce legionarii ajung să-și impună voluntar lor înșile.

Acest gen voluntar de ascultare poate părea absurd, fiindcă acordă, prea multă încredere omului. Insa, după concepția noastră, când se urmărește modificarea propriei psihologii a individului nu se poate începe prin a i se refuza dreptul și posibilitatea de a judeca prin el însuși.

A accepta o disciplină, a fi disciplinat, înseamnă a renunța la un pic din sine. Toată problema e de a ști cum se poate ajunge la acest rezultat: prin obligare sau prin acceptare. Or, după doctrina legionară, numai acceptând voluntar această schimbare de statut, individul devine o forță în sine cât și pentru Mișcare. În grup sau singur, în viața privată sau în închisoare, legionarul rămâne același om nesdruncinat, deoarece, pentru el, disciplina nu este o greutate, ci o simplă regulă de conduită. Acceptând disciplina legionară, omul nu se simte micșorat. Din contră, o consideră ca o întregire a personalității și singura cale a armoniei sociale

2. LEGEA MUNCII.

“Muncește, muncește în fiecare zi. Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României.”

Această lege nu-i un proiect de revendicări muncitorești pus la dispoziția muncitorilor legionari. Este deasemenea un simplu principiu care, deși valabil înainte de toate în cadrul restrâns cuibului, răstoarnă temeliile întregii mentalități clasice. Să nu uităm că legionarul care trebuie să-și aplice această lege, este în același timp cetățeanul care, în viața de toate zilele, exercită o funcțiune în care va fi influențat de regulile legionare.

A munci este groaza lumii întregi: pentru unii, din cauza faptului în sine; pentru alții, din cauza beneficiilor pe care le speră; în sfârșit, pentru o a treia categorie, din cauza greutăților ce întâmpină în a găsi de lucru.

Epoca noastră a dat naștere la o categorie nouă: cei ce nu vor să lucreze în niciun fel, bazându-se pe inimi înțelegătoare și bunevoinți compensatoare. Indivizi care caută ușurința, combinele, au existat totdeauna, dar epoca noastră a făcut din ei o adevărată categorie socială. Ceeace-i mai trist e că această plagă domină rândurile tinerimei, dând naștere la sub-productele de “bitnici”, “hippy” și alte specii, oameni fără cultură fără morală, fără scrupule și fără ideal. Rămășițe sociale, din ce în ce mai numeroase și mai îndrăznețe, aceștia formează păturile obscure unde se

alimentează în "oameni" toate organizațiile revoluționare care n'au niciun respect pentru adevăratul om și unde găsesc o plebe violentă și gata la orice.

Se constată o evoluție negativă în concepția generală a muncii; de altfel, consecințele sunt simțite de mult timp: delăsare progresivă, lipsă de interes profesional, recurs la căi dubioase, pretenție de câștig ușor și rapid...

Această a doua lege a cuibului impune o altă atitudine. Ea vrea să transforme individul într'un *erou conștient al muncii*. Vrea să-l smulgă din dominarea ușurinței și-a disprețului față de muncă și de muncitori. Impusă, totuși, fără cea mai neînsemnată urmă de autoritarism și plasată într'un context spiritual în mod hotărâtor ostil mentalității curente, această lege părea dela început destinată neresitei.

Nimic nu s'a întâmplat!

Adoptând cu curaj opusul tendinței generale, Corneliu Codreanu se adresa unei alte fațete a spiritului omenesc. El n'a venit cu promisiuni nădrăvane, capabile să umfle speranțele nesatisfăcute și absurde ale individului. El n'a făcut nici măcar aluzie directă la decadența vizibilă ce bântuia în acest domeniu. La ce bun? Faptele erau și sunt mereu prezente. Era nevoie numai de ceva care să sublinieze contrastul și să îndemne în acelaș timp omul să se îndrepte.

Contrastul este dat printr'o serie de insistențe: "*Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag...*". Adică, fă, ceea ce alții nu fac, pentru că au pierdut sensul profund al acestei datorii și pentru că au alunecat pe părția renunțării și indiferenței. O întregă filozofie socială se ascunde în aceste două mici propozițiuni, care reînnoiesc atitudinii ce nu mai au curs în zilele noastre.

"*Muncește în fiecare zi*": este simbolul perseverenței și al conștiinței; este respectul pentru ceea ce faci și pentru ceea ce faci alții; este spiritul metodic în acțiunea ce duci și voința de a învinge.

"*Muncește cu drag*" însemnează a-ți de seama de importanța muncii; este dorința de a face bine ceea ce faci; este voința de a cunoaște perfect meseria; este mândria de a lua parte la o operă ce interesează întreaga națiune.

Stimulentul de ordin spiritual apare cu noțiunea prin care satisfacția sufletească trebuie să depășească ambiția "*câștigului*", pentru a atinge sfera în care se desfășoară eforturile Legiunii și aspirațiile națiunii. Nu-i vorba ca individul să renunțe la interesul său personal, care, în sectorul economic mai ales, constituie cel mai excelent îndemn de progres. E vorba de a face omul să înțeleagă că, alături de interesul său particular, mai există un altul, de ordin general, și că munca pe care o depune nu trebuie să urmărească totdeauna câștigul exagerat cu orice preț. Se

caută a se convinge individul că o anumită doză de dezinteres este uneori indispensabilă pentru binele colectiv și pentru binele său propriu.

A ști să renunți la ceva, a ști să contribui cu ceva când necesitatea generală o cere, constituiesc gesturi mai mult decât necesare pentru sănătatea și armonia socială. Cuibul legionar, prin legile și prin educația pe care o asigură, impune membrilor săi aceste gesturi, modificând-le mentalitatea egoistă ce compromite existența societăților.

3. LEGEA TACERII.

“Vorbește puțin. Vorbește ce trebuie. Vorbește când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuiește; lasă pe alții să vorbească.”

E oare vorba de o regulă trapistă interzicând legionarilor până și darul vorbirei? Să nu cădem în exagerarea celor ce ne acuză de a fi o sectă. *Tăcerea legionară* are cu totul alt sens. Este simbolul contrastului care trebuie să existe între comportamentul trupelor legionare și vorbăria care face ravagii în viața politică și socială a lumii noastre.

Nu-i deloc o interdicție. Este o linie de conduită, care trebuie să modifice cu timpul o manieră de a gândi și acționa. *Această lege subliniază direcția anti-demagogică a Legiunii.* Demagogia este arta de a anunța prin cuvinte sforăitoare iminența realizării aspirațiilor populare, știind perfect că nu se vor realiza niciodată.

De când votul universal a aruncat în arena politică nu numai omul matur, dar însăși femeia și copiii de abea ajunși la pubertate, demagogia vorbă-lungă și deșartă a devenit sprijinul numărul UNU al tuturor partidelor de pe glob. Toată lumea vorbește de tot și de toate, mai ales de lucruri pe care nu le pricepe sau care fac parte din domeniul utopiei.

Mai mult chiar: nimeni nu poate avea pretenție la o carieră politică dacă nu-i capabil să vorbească fără a spune nimic și să promită orice cu surâsul pe buze. Condiționați în acest sens, politicienii de orice nuanță au pierdut pe de-a-ntregul contactul cu realitățile și nu mai știu să întrebuințeze alt limbaj decât cel al vorbăriei și-al promisiunilor înșelătoare.

Această mentalitate s'a răspândit în toate păturile societății. A vorbi fără a spune ceva, a promite fără gând de a ține promisiunea, a repeta fel și chip de prostii într-o formă isbitoare pentru plăcerea de a pălăvrăgi, a devenit lucru obișnuit. Viața socială nu-i decât un târg al înșelătoriei, în care câștigă, reușește, cel ce se arată mai mincinos, mai josnic, mai viclean, mai palavragiu.

Iată de ce, Corneliu Codreanu a introdus această regulă a tăcerii printre legile fundamentale ale cuibului. Prin aceasta nu se gândea să-i oblige la tăcere pe legionarii vorbăreți; voia numai să le impună un nou comportament. Această lege contrazice o întreagă tradiție înrădăcinată. Normal! Oare Mișcarea Legionară nu-i o sfidare a unei forme de existență învechită?

"Vorbește puțin. Vorbește ce trebuie. Vorbește când trebuie". Acest precept pare scos dintr'o carte de înțelepciune antică. Și, într'adevăr, este o regulă de înțelepciune, binefăcătoare ca un balsam pentru viața modernă și pentru viitorul societăților. Smulge omul din tendința de a se găsi totdeauna alături de realitate, dus de aplecarea către exagerare și minciună.

Dacă Corneliu Codreanu ar fi limitat *"legea tăcerii"* la aceste scurte propozițiuni, ar fi enunțat și el o regulă de înțelepciune care s'ar fi plasat ca o contra-greutate a vorbăriei cotropitoare ce ne imbată sau ne desgustă. Or, el a mers mai departe. Această vorbărie fără margini ascunde o incapacitate de a crea sau o voința de a nu realiza. Astfel, legionarul care vorbește puțin și când trebuie, nu numai că se deprinde a se domina și a nu depăși posibilitățile sale, dar e obligat să probeze capacitatea sa de creație și voința de realizare.

"Tu, realizează; lasă pe alții să vorbească" — spune Corneliu Codreanu în ultima parte a legii. Prin aceasta, el depășește simpla regulă morală, transformând-o în regulă de conduită socială. Îi dă o nuanță practică, ale cărei repercusiuni vor influența atât mentalitatea oamenilor cât și organizarea materială a societății. Supunându-se acestei legi, omul legionar este în același timp un individ *"tăcut"* și o *"forță activă"*. Tăcerea sa îl pune la adăpost în același timp de mânuitorii de cuvinte frumoase și de propria tendință de a spune prea mult; în același timp, voința sa activă îl împinge să colaboreze la opera de reconstrucție a societății. *"Legea tăcerii"*, în ciuda terminologiei, este una din cele mai elocvente, prin activitatea pe care o impune membrilor cuibului.

4. LEGEA EDUCATIEI.

"Trebuie să devii altul. Un erou. În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea."

În multe cazuri privind problemele legionare, sensul anumitor termeni nu corespunde sensurilor curente. În Legiune, se întrebuințează o terminologie proprie sau se acordă cuvintelor un sens diferit, în general mai larg sau mai profund. O mulțime de neînțelegeri, ce apasă greu asupra Mișcării, provin din necunoașterea acestor diferențe sau din cauza ușurinței de interpretare a adversarilor.

Cazul *"educației"* este tipic.

Cuvântul *"educație"* în concepția burgheză, însemnează *"dobândire de cunoștințe"*, transmise prin intermediul școlii tuturor cetățenilor ce vor deveni într'o zi alegători. Această educație n'are nimic politic în ea, în afară de faptul că pune individul în posibilitate de a se informa mai târziu cu mai multă ușurință.

Pentru partidele stângii revoluționare, educația nu-i decât stadiul de indoctrinare al indivizilor în preceptele marxisto-leniniste. E vorba de o restricție a sensului primitiv, redus la noțiunile memorizate de cei ce au luat cunoștință de clasicii revoluționari și au aderat la mișcarea revoluționară. Din punct de vedere al partidului, nu e vorba decât de dobândirea cunoștințelor relative la comunism.

Pentru Mișcarea Legionară, educația are cu totul un alt sens, mult mai important și mai semnificativ. În afară de sensul dat de stângiști — adică dobândirea de cunoștințe temeinice asupra mișcării și rezumat în ultimul termen al legii *"Cunoaște bine Legiunea"*, ceilalți termeni pun în evidență o nouă învățătură, mult mai amplă: *"Trebuie să devii un altul"*.

Îată adevărata semnificație a educației legionare: provocarea unei schimbări profunde, o reînnoire în spirit, prin formarea unei noi mentalități. Și nu-i vorba de o mentalitate politică, ci de o mentalitate civică și fundamental umană.

“Cum se poate deveni un altul? Suntem cum suntem și basta!” — acesta-i argumentul celor ce nu se preocupă cu modificarea unei stări de fapt intime. “Suntem cum suntem” — răspunde Legiunea — pentru că toți cei responsabili s’au mulțumit să lase individul așa cum e; pentru că nu s’au încercat niciodată sondarea străfundurilor sufletului său spre a se vedea dacă există ceva ce poate fi modificat.

În viața socială și politică, s’a rămas totdeauna în superficial când a fost vorba de persoana umană, considerându-se suficientă punerea în aplicare a unei campanii educative generale sau îndoctrinarea partidară. I s’au vârat în cap omului noțiuni negative și periculoase, pentru a fi cu mai multă ușurință dominat și dirijat. Cele câteva virtuți cardinale ce-au apărut uneori în sufletul câtorva oameni n-au fost niciodată consecința educației primite în sânul partidelor. Aceasta s’a datorat mai de grabă Bisericii sau voinței proprii a individului.

Or, dacă nu se ajunge la modificarea omului în adâncime, adică la ridicarea lui pe un alt plan de viață spirituală, toată “educația” ce i se poate face nu va servi decât să-i mărească pretențiile, exigențele și erorile. Societatea formată din indivizi astfel “educați” nu va realiza nicio modificare substanțială și nu va câștiga nimic pe plan uman. Va da naștere la indivizi mai aprigi în revendicările lor, mai puțin apti să se înțeleagă între ei sau să dea ascultare unui sfat înțelept. Fără o compensație spirituală și fără reîntoarcerea la anumite virtuți uitate, educația masei nu va fi decât o farsă, praf svârlit în ochii opiniei publice.

Mișcarea Legionară spune: “Trebuie să devii un altul”, adică să te modifice, să te transformi interior. Nu-i vorba de o simplă educație didactică, necesară fărăndoială, dar insuficientă. Fără dominația individului asupra lui-insuși, ceea ce introduce în problemă noțiuni importante și prea adesea neglijate (înțelegerea, conștiința, voința, efortul permanent, etc.) individul nu se modifică în sens legionar. Deci, acest “altul” nu-i o prelungire a vechiului “om”, un pic mai cultivat. E vorba de un “om nou”, în întregime regenerat, desbărat de vechi tare și tendințe.

Trebuie să devii un “erou”. E termenul ales de către Corneliu Codreanu pentru a face să înțeleagă masele gradul superior pe care trebuie să-l atingă. Nu este erou numai acela ce moare cu arma în mână pentru a-și apăra patria, ci și acela al cărui efort permanent și forță de sacrificiu

devin un exemplu. Pentru a deveni altul trebuie să străduiești, să sacrifici, să lupti neîncetat cu tine însuși, deci să iei o atitudine de erou. Eroismul este trăsătura caracteristică a celui ce vrea să se transforme în adâncime.

Sub ce auspicii poate omul să îndeplinească o astfel de ispravă? Pentru legionar nu există decât intimitatea comunitară a cuibului. În cuib, găsește o școală permanentă pentru educația sa eroică și atmosfera necesară marilor conversiuni. Acolo beneficiază de sprijinul moral și de exemplul camarazilor. Astfel, cuibul devine leagănul luptătorului legionar și al omului nou dorit de Mișcarea Legionară.

5. LEGEA AJUTORULUI RECIPROC.

“Ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.”

Sub influența recilor principii burgheze, s'a luat obiceiul de a se considera nenorocirile altora ca simple probleme ce nu interesează decât persoana în cauză. Cu timpul, sub influența sindicalismului, o anumită solidaritate profesională a luat naștere, dar relațiile “*interumane*” nu s'au prea schimbat. Din cauza rivalităților politice, a diferențelor sociale, șanțul despărțitor între grupuri n'a făcut decât să se lărgească.

Individul, în mijlocul societății moderne, se simte din ce în ce mai izolat, părăsit, neînțeles. Egoismele cele mai feroce bântuesc spiritele, ridicând baricade între oameni. *Marea solidaritate națională* nu-i decât o simplă obligație când sună chemarea la arme, pe cnd *mila* apare ca un accident ce plutește printre stânci, datorită bunătății naturale a cătorva și efortului permanent al Bisericilor.

Dar milă și ajutor nu însemnează numai a dărui ceva unei ființe lipsite. Individul, ca ființă umană, însemnează mai mult decât asta, chiar în starea cea mai complectă de decădere. Pe lângă ajutorul material, el are nevoie de un ajutor de altă natură. Are nevoie de o prezență înțelegătoare și caldă, care să-l sprijine, să-l încurajeze, să-l ajute a se smulge din dificultate, fără a-i reproșa niciodată cauzele situației în care se găsește. Si animalul, căruia i se dă un pic de hrană, așteaptă ca un cuvânt bun și o mângâiere să însoțească darul. Omul speră ca acest cuvânt bun și acest gest de prietenie să sosească în primul rând. Adesea, s'ar simți fericit și ar recăpata încredere în el și în viață dac'ar simți lângă el o inimă înțelegătoare, nu mai mult.

Legea legionară a ajutorului reciproc urmărește tocmai formarea acestui spirit de înțelegere în fața durerii, nevoii și mândriei naturale a omului, în așa fel ca fiecare să poată răspunde fără a răni sensibilitatea celorlalți. Această lege, prin intermediul cuibului, crează o atmosferă de sim-

patie reciprocă, care ușurează apropierea spirituală între membri.

La rândul ei, această apropiere dă naștere la o solidaritate ce se manifestă atât în viața cuibului cât și în viețile lor particulare. Atunci când se vrea schimbarea unei mentalități și a unei societăți, nu se poate lăsa un camarad să se sbată cu probleme ce-l copleșesc. Afară de cazul când greșeala este infamantă, nu se părăsește niciodată un camarad în nenorocire, deoarece, e în acel moment că omul are mai mare nevoie de ceilalți, de sprijinul lor moral și material.

Printr'o extindere logică, legionarul se comportă în acelaș fel față de oricine, de-i legionar sau nu, și chiar față de un dușman. A ajuta pe cineva în nevoie nu-i o chestiune de simpatie, de rasă, de religie sau de politică. Ajutorul este și trebuie să fie totdeauna gestul natural pe care orice om trebuie să-l facă spontan în fața suferinței. Nu-i nevoie de vreo dialectică întortochiată pentru a face proba sau pentru a proba contrariul.

Această lege legionară se căsnește să reabiliteze bună-tatea omenească și să restabilească armonia socială, așa de compromisă de urile și egoismele ce ne înconjoară și ne domină. E o lege greu de acceptat și mai ales de aplicat, deoarece cere, nu numai ca omul să se confunde cu nenorocirile altora, dar mai ales să nu ezite a sacrifica, de-i nevoie, o parte din ceea ce posedă. Si aceasta, pentru mentalitatea curentă, este extrem de neplăcut.

Tocmai, pentru că și-a dat seama de această infirmitate omenească, Corneliu Codreanu a făcut din legea ajutorului reciproc una din bazele cuibului. Era singurul mijloc pentru a se impune și să dea rezultate.

6. LEGEA ONOAREI.

“Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.”

Omul pur, omul cavaleresc, *rară avis* a lumii moderne, se găsește de mult timp la încrucșarea societăților. Pironit acolo de soartă, privește trecând generațiile ce poartă în suflet îndoiele, lașități și trădări. Si totdeauna, noii veniți se'ndreaptă fără nicio șovăială pe calea infamiilor. E așa de ușor și-atât de comod!... Niciun efort asupra-și, niciun obstacol înainte... Deviza pare logică pentru individul de rând: *“Mai bine un laș viu, decât un mort acoperit de onoare!”* Dece să se încarce de demnitate, când asta nu-i poate aduce decât neplăceri.

Abdicarea morală a ajuns în așa hal că omul se pretează la toate josniciile. E vorba, bine'nțeleș, de un îndemn indirect, dar el există, e real și ravagiile ce decurg nu fac decât să agraveze o situație deja șubredă.

Și totuși, individul cunoaște valoarea negativă a atitudinii sale. Nimeni nu va spune: sunt un nedemn din interes — sunt laș prin natură — sunt infam din plăcere — sunt trădător din obișnuință, etc. Fiecare știe prea bine că aceste calificative sunt înjositoare, dar se conformează în fapt, cu condiția să nu se vadă sau să nu se știe prea mult.

Anumite partide crează cu nemiluita indivizi de această teapă, pe când altele mizează pe existența acestor specii în rândurile adversarilor. Există dealtfel o supralicităție continuă pe socoteala indivizilor cei mai puțin onorabili care, singuri, pot evita fără nicio problemă obstacolele sociale și profesionale. Pe când ceilalți, împiedecați sau eliminați de *“inferioritatea calitativă”* a comportamentului lor, așteap-

tă cu amărăciune ca vreunul dintre acești favorizați de soartă să binevoiască cel puțin a le recunoaște drepturile legitime. Cu câteva mici excepții, trăim sub domnia acestei stirpe infame, foarte liberală când e vorba de alți indivizi ca ei, și foarte "mână de fier" de îndată ce-i vorba de oameni care au ales drumul onoarei și-al demnității.

Corupți și coruptori la rândul lor, ei înțeleg să lărgească mereu câmpul de acțiune al metodelor lor. Cu cât canaliile vor fi mai numeroase, cu atât vor avea mai puțin de temut. Or, o pătură socială, o clasă, o națiune dominate de o astfel de mentalitate, sunt amenințate de virusul decadentei, devenind pradă ușoară tuturor intrigilor. Și ceea ce-i mai rău e ca cei ce suferă sunt tocmai oamenii care au păstrat totdeauna o atitudine decentă.

E cu siguranță imposibil de a șterge din spiritul acestor corupți aplecarea lor către actele murdare, aversiunea lor față de demnitate și ura lor contra onoarei. Aceștia vor continua să se dedea la toate mârșeveniile lor și vor fi mereu gata să trădeze. Nimic nu-i poate răscumpara. Și nimic nu le poate fi iertat.

În schimb, marea majoritate a oamenilor cinstiți pot fi salvați. Ei constituiesc masa celor ce ezită la încrucișerile destinului. Sunt cei ce așteaptă să fie ajutați în decizia lor. Aici, în această alegere, intervine Legiunea. Intervine prin exemplul constant și nesdruncinat al membrilor săi în sensul demnității și onoarei ce caracterizează comportamentul și acțiunile legionarilor în orice circumstanță a vieții și sub orice presiune. Intervine deasemenea prin această educație obscură, dar permanentă, dată membrilor în cuib. A impune zi de zi un ideal de onoare, de demnitate, de loialitate, însemnează a da naștere unei linii de gândire și de conduită ce rupe definitiv cu prezentul epocii noastre. Deaceia, legionarii sunt considerați ca niște oameni incorruptibili, cinstiți, loiali și drepti.

Corneliu Codreanu este atât de intransigent cu această lege, încât merge până la a refuza victoria legionară dacă ea ar putea avea loc pe alte căi decât cele ale onoarei. Pentru epoca actuală, în care "scopul scuză mijloacele", această atitudine, bazată pe curățenia de gândire și de acțiune, poate fi considerată *culmea* până unde o doctrină revoluționară putea să se ridice. Fixată în punctul opus doctrinelor materialiste (revoluționare sau nu) Mișcarea Legionară nu admite vreo delăsare sau învoială asupra comportamentului permanent al legionarilor. Aceștia, misionari ai unui *nou crez politic*, luptători ai unei *noi ordini sociale* și premergători ai unui *om nou*, nu pot urma decât calea onoarei, a demnității și-a curajului.

INCHEIERE

Iată deci în ce consistă cele șase legi fundamentale ale cuibului, pe care se sprijină viața și activitatea membrilor săi. Șase legi disprețuite de ceilalți, luate în derădere de către marea presă internațională pusă în slujba forțelor oculte, dar *temute profund de toți*, deoarece știu ca prin ele singure, aceste legi sunt capabile să modifice omul în adâncime, să facă din el o forță conștientă în serviciul națiunii.

Aceste "Șase Legi Fundamentale", complectate de numeroasele "Legi complementare" ce s'au adăugat cu timpul, constituiesc un întreg spiritual și educativ cum nu există în concepția niciunei alte doctrine politice din lume. Prin enunțarea lor sub formă de precepte obligatorii în desfășurarea fenomenului legionar, Corneliu Codreanu a stabilit două puncte unice în procesul politic modern:

— *Ridicarea omului în poziția de spirit creativ al politicii*. Prin transformarea individului într'un "om nou", grație aplicării permanente a principiilor legionare, societatea ce va lua naștere cu timpul va purta caracteristicile acestor principii. Astfel, omul crescut în spirit legionar va fi un element activ în determinarea noului sistem politic ce se va cristaliza.

— *Introducerea elementelor morale și etice în politică*. În ciuda tendințelor dominante, ce subordonează politica unor principii bazate pe egoism, interese, minciună, înșelăciune și forță, Mișcarea Legionară aduce, în acest circuit nesănătos și rece, premisele unei regenerări morale. Substratul spiritual și etic ce definește legile și normele legionare, strecoară în politică aceste elemente, disprețuite până acuma, deschizând o nouă eră de trăire în societate.

CUPRINSUL

	<i>Pag.</i>
Preliminări	9
Legile cuibului	13
Legea disciplinei	17
Legea muncii	21
Legea tăcerii	25
Legea educației	27
Legea ajutorului reciproc	31
Legea onoarei	33
Incheiere	35